

Poděbrady 2010 viděno z okruhu

Máme za sebou další ročník Poděbrad, 78 v pořadí.

S napětím vyhlížím oblohu týden předem, tentokrát to nebylo nic platné, rituálně před závodem pohladím pomníček Memoriál Pepy Černého umístěný v parku, přibližně tam, kde končila padesátka z Prahy. Vzpomenu generace organizátorů před námi, které ani neznám, poprosím je o přízeň a jdu na to...

Nelze zůstat v Poděbradech nezaopatřený, klidný, i když se o to snažím. Nebudu vás unavovat nekončící řadou problémů, které řešíme během závodu a před ním, myslím že více starostí má před i po závodech Petr Kratochvíl a Zdeněk Simon. Bez nich by prostě Poděbrady nebyli. Během závodu a před ním padá tíha na okruhu mě, s tím počítám, je to můj úkol. Mám radost z výkonů, jdu s každým jeho osobák i jeho prohru, jsem u každého diskvalifikovaného závodníka, slyším každé slovo z tribuny, reakci diváků a na závěrečné večeři jsem vyřízen jak kdybych šel osobák sám. Na srdce jsou Poděbrady. Na to moje určitě!

Nevím zda jste si všimli, jak pracuje tým v cíli. Tam dominuje MUDr. Petr Krejčí, reprezentační lékař fotbalového týmu, obětavě už sedm let a vlastně zadarmo jezdí do Poděbrad. Nevím o podobném případě, samozřejmě kromě naší dobré chodecké duše Doc. MUDra Petra Brandejského. Letos měli dost práce. Za počasí a trať zaplatili skoro všichni.

Takových malých týmů pracuje v Poděbradech více – osvěžování a občerstvovací stanice – Pavel Moravec s rodinou, stavění tratě – Zdeněk Simon, také je na něm ubytování, doprava, technická četa. Hostesky a vyhlásování vítězů – Jindra Linhart, perfektní profesionální komentátor Adam Nedvídek, rozhodcovský sbor v cíli – Milena Opavská. A tři malé, ale navýsost důležité a společně sehrané týmy časomíra – Ing. Petr Blažej a DQ tabule – Jan Lapka a výsledky – Milan Urban. A v pozadí, jako velké zázemí, které pověřilo technickým zabezpečením Poděbrad sportovní oddíl SCHP (Sportovní chůze Praha) stojí Český atletický svaz a Česká atletika s.r.o. kde vše bedlivě sleduje pan Čech. Letos se byl podívat šéftrenér Tomáš Dvořák, technickým delegátem byl Mgr. František Fojt, dále Václav Fišer a Oldřich Zvolánek. Sehraný tým HŠ Junior, VIP a další a to by mohlo při samotných závodech stačit. V pozadí cen jsou Sklárný Bohemia, akciová společnost Lázně Poděbrady, Město Poděbrady se starostou Ing. Josefem Ďurčanským, Technické služby Poděbrady, Dixi s plůtky a wc na trati, Akumulátory Tábořský, firma Kenast, deník Právo. Další sponzory najdete na stránkách brožury, která byla rozdávána během závodu. Nemohu však zapomenout na jednotlivce, kteří přispívají před závodem a někteří jako Mirek Svoboda opravdu pořádně takže odměny pro vítěze jsou v podstatě jeho zásluhou. Jiní zase přispívají po závodě – Lexa Bílek a ostatní, omlouvám se pokud jsem nevyjmenoval výčetem všechny, a dohromady to vytváří celek, který se vzchopil ze zapomnění na evropskou úroveň.

Zdalo by se, že takto našlápnutý závod nebude mít problémy, ale život je příliš neuchopitelný aby se dal naplánovat dopředu. Kolem 150 startujících znamená dost přes 200 lidí přímo na závodech, z nichž každý má nějaké požadavky, nápady a momentální otázky nebo vážné věci. Proč to všechno popisují? Jednak proto, abych vám ukázal, že v menším měřítku se s podobným nápořem musí vyrovnat každý organizátor ligového závodu a jednak abych se s vámi poradil o některých změnách, jak uvádím dále.

1. Trať: položení nového asfaltu není v našich silách, silnice v ulici TGM není majetkem atletického svazu a spadá pod pravomoc města Poděbrady. Slyšeli jste slib starosty,

rád bych tomu věřil. Máme i firmu co dá cenovou nabídku, položí nový povrch, ale vše závisí na poměru sil v zastupitelstvu. Jsou věci, které nechápu: kolem Labe vede nádherná opravená stezka, na kolonádě ve městě vede víc jak pět let rozbitá silnice. Bez ohledu na politickou příslušnost přece jde o rozmlácenou silnici na hlavním místě lázeňského města. Bez nového povrchu už nemůžeme dál a nevejdeme se náhradně na 6 m širokou třídu od Libenského k nádraží v obou směrech a točit okruh na 500m tam a zpět. To je velká hrozba pro pokračování Poděbrad v dosavadní formě. Už nemáme kam uhnout z rozbité části, protilehlá silnice je dezolátním stavu celá.

2. Rozhodčí chůze: jsou dle pravidel mezinárodní a bylo jich 5, já jsem jako vrchník chůze nerozhodoval. Čeští RCH mají dohromady jeden hlas aby nebyly problémy s možností, že 3 domácí hlasy stačí na vyloučení kohokoli. Není to tak, na vyloučení je třeba 1 hlas český (ten se může skládat z 1 až 3 hlasů) a 2 hlasy mezinárodní. Bylo DQ 6 závodníků, 4 muži, 2 ženy. To je relativně k počtu startujících velmi málo, do 10% startujících je ještě normální číslo, pro nás by dělalo přes 10, takže vše proběhlo v normě. Na snímku DQ tabule se podívejte, že RCH nezaháleli, na grafu nelineární shody vidíte, že nikdo z nich nerozhodoval mimo, pro vaši informaci vysoké skóre shody u rozhodčího č. 6 patří českému rozhodčímu, což mě velice těší. K vyloučení došlo do 2 minut po obdržení třetí červené karty. Tento tým, i když jej každým rokem obměňuji, tvoří spolehlivý základ evropské úrovně, alespoň jak to tak vidím.
3. Závod legend: chtěl jsem založit určitou tradici, jako ve Wimbledonu, kde si váží svých minulých vítězů a finalistů. Proto jsem sezval opět kde koho. Takže se mi kde kdo omluvil a jsem trochu v rozpacích, zda to má cenu. Moje vize je Poděbrady jako svátek chodců, proto organizujeme 5km veteráni pro ty, kteří nesplní limit na 15km, snažím se závod otevřít a povzbudit vás, abyste se přišli setkat, ale výsledek je daleko za mým očekáváním. Nevím jestli se tato energie vložená do udržování tradic chodecké rodiny neminula účinkem. Není to samozřejmost a možná by bylo lepší přivítat jen ty, kteří prostě přijdou z vlastního zájmu a dá jim trochu práci vyhledat závod v termínovce a zajímat se. Pak bych se vyhnul nepříjemným pocitům při omluvách že mám posílat pozvánky dříve aby se Poděbrady vešly do nabitého programu přezaměstatných. Jakobych s tím neměl sám zkušenosti...
4. Časový pořad: pro TV a diváky je odrazující, pokud by závody trvaly celý den. Proto dostáváme na trať asi na 40 minut kolem 120 chodců najednou. To má své výhody pro ženy, které se mohou v konkurenci mužů lépe chytit za někým, kdo jim udá tempo, o juniorech na 10km ani nemluvě. Ale počet startujících roste a musíme udělat změnu aby se závod nestal nepřehledným. Nesmí také docházet k závažným pochybením ze strany cílových rozhodčích, jako letos, kdy závodnice Škrášková šla o kolo méně. Nechme teď stranou, že ji nikdo do cílového koridoru neposlal a odbočila tam sama, kontora by měla být taková, že ji okamžitě cíloví rozhodčí pošlou zpět na trať. Nabízí se tyto možnosti: A) start juniorů a junierek na 10km, krátce po sobě, všichni jasně rozliší vedoucí skupinu, takže se jde závod na 10km. Stejně tak 20km mužů a žen. B) start žen a junierek na 20km a 10km dohromady, poté start mužů a juniorů na 20km a 10km, takže by se závody nepřekrývaly, nebo jen v úplném konci. C) každou hodinu jeden start, začínáme 10km a 20km juniorky a ženy, pokračujeme muži a junioři, takže společně jdou cca 30-50 minut. D) kombinace těchto možností.
5. Když začnete něco podobného jako Poděbrady organizovat, zdá se vám, že kde co je a kdy co je musí být jasné i ostatním. Není to tak. Proto potřebujeme vymyslet nějaký

dobrý informační systém, informační tabuli, kde kdy a co se koná a na ní budou také nakonec výsledky. V mezidveří v Junioru a něco v Libenském se lehce přehledne a nestačí to. Dokonce by tam mohl někdo stát a s úsměvem odpovídat na vaše otázky. Tři momentálně přetíženi organizátoři Kratochvíl, Simon a Lapka nejsou k tomu právě vhodní.

6. Ve městě chybí velké plakáty, že se závod koná, nebo jiná mnohem vtipnější forma propagace. To je škoda, neboť za hezkého počasí vloni přišlo 3 tisíce diváků. A to je síla, s kterou musí počítat i neskutečně zanedbané myšlení médií že Češi se zajímají jen o fotbal a pivo. Jsme a budme výjimkou! Proto bylo mým osobním a do poslední chvíle utajeným tahem pozvání Martiny Sáblíkové a jejího trenéra Petra Nováka. Skutečnost že přišli a zadarmo a dobrovolně podpořili Poděbrady není nic samozřejmého a chvíli jsme měl pocit, že se dobré věci přitahují. Škoda, že jsme na ně vůbec neměl čas a povídali s nimi jiní a já musel být dál na trati. Ale nevádí, snad to prospělo našemu chodeckému sebeuvědomění.
7. Pokud chceme chodecký Wimbledon v Poděbradech udržet, musíme reagovat. Nebál bych se třeba porovnat rychlost běhu a chůze, spojit závody s nějakými dalšími, s tím aby chůze zůstala dominantní atd. Musíme mít další vize kam Poděbrady směřovat. Už teď konkurují Race Walking Challenge v Rio Mayor v Portugalsku, konaném v ten samý den s pěknými penězi pro první dvacítku zvaných a vítěze. Jsme vyzýváni každým rokem k upořádání RWCH v Poděbradech. Zde jsou limitující finance, které se nevrátí. SP nebo EP je jiná kapitola a měli bychom se o to pokusit, akce nesmí kolidovat s další velkou akcí v ČR. Před lety jsem se pokusil o uspořádání řetězce V4 - Visegrádská čtyřka. Ze strany sousedů nezáměr, každý jede na vlastním závodě. Přesto mě myšlenka série EAA závodů neopouští, stačila by jediná automobilka s patřičnou cenou a série je na světě. Bludný kruh obecně proklamovaného nezáměru o chůzi lze rozetnout, nehledě na to, že jde o klišé, aby se nemuselo nic nového v médiích prezentovat a vymýšlet. Možná je chyba vsázet jen na sportovní program, ve starověkých OH bylo umění rovnocennou disciplínou. Jde o reakce a počty diváků, jejich i vaši aktivitu, psát do ČT kdy bude a kolikrát záznam z mistrovství ČR. Čekám tedy na vaše reakce k tomu co zde předkládám a k tomu co vás nezávisle napadá a jestli se podaří, 79 ročník Poděbrad nás nemine.

Míla Lapka
miloslav.lapka@centrum.cz

